

Arrest

nr. 339 146 van 9 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 26 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 december 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, in hoedanigheid van burger van de Unie als beschikker van toereikende bestaansmiddelen.

1.2. Op 26 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 05.12.2024 werd ingediend door:

Naam : B.E.A., O. (...), Nationaliteit: Spanje, Geboortedatum : (...)1984, Geboorteplaats Al Hoceima, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Op 05.12.2024 werd er voor betrokkene een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend als houder van toereikende bestaansmiddelen (art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van deze aanvraag werden volgende documenten voorgelegd: Spaans paspoort met nr. (...) op naam van betrokkene, een verklaring van lidmaatschap CM dd. 05.03.2025 en bewijzen van inkomsten van haar echtgenoot B.M. (...)(individuele rekening 2024 en 2025 van Synergie Belgium NV).

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van een geldige ziekteverzekering, aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het socialebijstandsstelsel van het Rijk (art.40, §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art.50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kunnen we vaststellen dat betrokkene in het bezit is van een geldige ziektekostenverzekering en dat de echtgenoot B.M. (...) (...) voorziet in de bestaansmiddelen. Hij fungeert bijgevolg als garant. De bestaansmiddelen van de echtgenoot, die aangetoond werden met een individuele rekening waarop het nettoloon van de maanden december 2024, januari 2025 en februari 2025 zichtbaar is, blijken echter niet voldoende te zijn om te kunnen voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Wanneer we het nettoloon van de genoemde maanden bekijken, dienen we vast te stellen dat dit bedrag onder het inkomstenniveau ligt onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast (betrokkene, haar echtgenoot en hun 3 minderjarige kinderen), het strikte minimum. Het loon van de garant ligt iedere maand onder dat bedrag. De bestaansmiddelen van de garant zijn dus ontoereikend. Er werden geen bewijzen geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten. We kunnen bijgevolg dan ook enkel rekening houden met het bewezen inkomen van de garant en vaststellen dat de inkomsten, zoals hierboven gemotiveerd, niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van art.40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980 en kan het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet bekomen.

Gezien bovenstaande elementen kan het recht op verblijf niet toegestaan worden.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat de bestaansmiddelen van verzoekster en mn. de meegedeelde inkomsten van de garant, de echtgenoot van verzoekster, onvoldoende zijn om niet ten laste te komen van de sociale zekerheid van het Rijk

DOCH bij deze redenering ging de gemachtigde uit van totaal foutieve parameters en van een onvolledig dossier.

De gemachtigde blijkt zich hiervan bewust te zijn daar waar hij stelt:

“Er werden geen andere bewijzen geleverd van eventuele andere aanvullende inkomsten. We kunnen bijgevolg enkel rekening houden met het bewezen inkomen van de garant en vaststellen dat.. “ deze niet voldoen.

Nochtans heeft verzoekster nog andere bestaansmiddelen.

Zij en haar familie wonen in bij familie. Er wordt geen bijdrage gevraagd voor de totale woonkost ; huur en nutsvoorzieningen.

Dit voordeel in natura maakt een bestaansmiddel uit dat ex aequo et bono kan geschat worden op minimaal 1.500 euro.

De gemachtigde heeft dan ook geen rekening gehouden met al de bestaansmiddelen van verzoekster en haar gezin.

De gemachtigde ging dan ook zeer onzorgvuldig en onredelijk te werk.

Hij diende zich bij de voorbereiding van de beslissing te steunen op de gekende gegevens van het dossier en bovendien kon hij, waar nodig, bijkomende informatie vragen aan verzoekster teneinde over alle nodige informatie te beschikken.

Verzoekster en de referentiepersoon beschikken wel degelijk over voldoende maandelijkse inkomsten en bestaansmiddelen om de vaste en variabele uitgaven van hun huishouden te betalen.

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in het kader van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40ter, kan rekening gehouden worden met alle bestaansmiddelen van het volledige gezin; ook met de bestaansmiddelen die door derden worden ter beschikking gesteld.

Minstens had de beambte van de Dienst Vreemdelingen zaken dan wel de gemachtigde, verzoekster voldoende kunnen inlichten over het begrip bestaansmiddelen.

Wegens deze onzorgvuldige en onredelijke dossierbehandeling van de overheid, werd de aanvraag van verzoekster ten onrechte afgewezen.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en om er voor te zorgen dat de feitelijke en de juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat met kennis van zaken kan beslist worden.

De motivering van de gemachtigde bleef in casu louter speculatief.

Verzoekster en haar gezin hebben voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Men kan dus immers niet met zekerheid stellen, zelfs niet met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, dat het gezin ten laste zal komen van het OCMW.

Feit is dat verzoekster en har gezin geen beroep doen op het OCMW. het gezin lukt erin om met de inkomsten waarover ze beschikken (inkomsten garant — groeipakket — bestaansmiddelen voorzien door derden) te voorzien in hun levensonderhoud .

Volgens de Europese richtlijn 2003/86/EG mogen lidstaten het bewijs vragen van “ stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om het gezin te onderhouden , zonder beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat.

Volgens het Hof van Justitie gaat dit niet om bijzondere, individueel bepaalde of occasionele sociale bijstand maar om algemene, structurele sociale bijstand. (HvJ c-578/08 Chakroun)

In België kan een gezin met een inkomen van minstens 100% van het leefloon tarief ” persoon met gezin ten laste” niet structureel ten laste vallen van de sociale bijstand in de zin van de Europese richtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Het gaat inderdaad om bijstand die in de plaats komt van inkomsten om te voorzien in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en niet om bijstand der dekking van bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van bestaan of om inkomsten ondersteunende maatregelen.

Bij toekenning van leefloon of maatschappelijke dienstverlening zal het OCMW rekening houden met de nadere bestaansmiddelen van verzoekster en haar gezin en oa. een waarde toekennen het voordeel van de gratis woonkost.

Uit de vaste rechtspraak volgt dat de inkomens-eis in casu richtlijnconform moet geïnterpreteerd worden.

De inkomsten van de garant zijn stabiel en regelmatig en de totale bestaansmiddelen van verzoekster en har gezin bedragen maandelijks meer dan het leefloon, zoals voorzien door het OCMW.

Het gezin heeft nog nooit een beroep gedaan op OCMW-steun.

In plaats van zich terdege te informeren naar de juiste parameters om de bestaansmiddelen zo zorgvuldig mogelijk te kunnen begroten, neemt de gemachtigde van de Minister genoegen met het de volgende uitgangspunten :

- er werden geen bewijzen geleverd van eventuele andere inkomsten

Verzoekster werd inderdaad volkomen verrast door deze motiveringsgronden van de gemachtigde.

Zij werd immers nooit op de hoogte gesteld van het gegeven dat bijkomende elementen dienden te worden meegedeeld op basis waarvan dan een correcte beoordeling van de bestaansmiddelen kon gemaakt worden.

Het bestuur voldeed niet aan haar informatieplicht om de rechtsonderhorige duidelijk mee te delen wat nodig was om een correcte begroting van de bestaansmiddelen te kunnen maken.

De rechtsonderhorige kan dit op basis van de summiere wettelijke bepalingen terzake geldend, niet uitmaken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden , zodat het beschikt over alle informatie om tot een juiste beslissing te komen.

DVZ heeft zich niet gesteund op een correcte feitenvinding en kwam op onzorgvuldige en speculatieve wijze tot haar besluit.

De overheid heeft niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht en kwam tot een onredelijk besluit.

Het middel is gegrond”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. *In casu* verwijst de bestreden weigeringsbeslissing naar de bepalingen van artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), naar artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet, naar artikel 50, §2, 4° van het Vreemdelingenbesluit en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie als houder van toereikende bestaansmiddelen, waarna de redenen hiervoor uiteengezet worden.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij toont niet aan op welk punt de motivering van de bestreden beslissing, weergegeven onder punt 1.2., haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(..)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht wordt toegekend aan de burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7, §1, b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Artikel 7, §1, b) van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

(...)

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of”

Artikel 8, §4 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.”

Artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bedoelde bestaansmiddelen *“moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”*

Uit artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat een Unieburger die een verblijfsrecht wil verwerven in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dient aan te tonen dat hij over *“voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Daarbij vermeldt de wet dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van het inkomen, alsook het aantal familieleden ten laste.

De bewijslast inzake het *“beschikken over voldoende bestaansmiddelen”* rust bij de aanvrager. Hij dient daartoe alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volledige kennis van zaken zijn beslissing daaromtrent te nemen.

3.5. Betreffende de vaststelling dat het nettoloon van de echtgenoot van de verzoekende partij niet voldoende blijkt te zijn om te kunnen voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dat het bedrag onder het inkomstenniveau ligt onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, stelt de

verzoekende partij dat de verwerende partij uitgaat van totaal foutieve parameters en van een onvolledig dossier. Zij meent dat de verwerende partij zich hiervan bewust is daar zij stelt dat er geen andere bewijzen werden geleverd van eventueel aanvullende inkomsten en bijgevolg enkel rekening kan worden gehouden met het bewezen inkomen van de garant en vaststellen dat deze niet voldoende zijn. De verzoekende partij betoogt dat zij nochtans andere bestaansmiddelen heeft, dat zij en haar gezin inwonen bij familie, dat er geen bijdrage wordt gevraagd voor de totale woonkost, huur en nutsvoorzieningen, dat dit voordeel in nature een bestaansmiddel uitmaakt dat *ex aequo et bono* kan geschat worden op minimaal 1500 euro, dat de gemachtigde dan ook geen rekening heeft gehouden met al de bestaansmiddelen van haar en haar gezin, dat de gemachtigde dan ook onzorgvuldig en onredelijk te werk ging, dat hij zich bij het voorbereiden van de bestreden beslissing diende te steunen op de gekende gegevens van het dossier en hij bovendien waar nodig bijkomende informatie kon vragen teneinde over alle nodige informatie te beschikken. Zij betoogt dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening kan gehouden worden met alle bestaansmiddelen van het volledige gezin, ook met de bestaansmiddelen die door derden worden te beschikking gesteld, dat minstens de gemachtigde haar had kunnen inlichten over het begrip bestaansmiddelen, dat vanwege deze onzorgvuldige en onredelijke dossierbehandeling haar aanvraag onterecht werd afgewezen. Zij stelt dat in plaats van zich terdege te informeren naar de juiste parameters om de bestaansmiddelen zo zorgvuldig mogelijk te kunnen begroten, de gemachtigde genoeg neemt met het uitgangspunt dat er geen bewijzen werden geleverd van de eventuele andere inkomsten, dat zij inderdaad volkomen verrast werd door de motiveringsgronden van de verwerende partij, dat zij immers nooit op de hoogte is gesteld van het gegeven dat bijkomende elementen dienden te worden meegedeeld op basis waarvan dan een correcte beoordeling van de bestaansmiddelen kon worden gemaakt, dat het bestuur niet voldeed aan haar informatieplicht om de rechtsonderhorige duidelijk mee te delen wat nodig was om een correcte begroting van de bestaansmiddelen te kunnen maken, dat de rechtsonderhorige dit op basis van de summere wettelijke bepalingen ter zake geldend, niet kan uitmaken.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar verklaring tot inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen volgende documenten heeft voorgelegd:

- Een Spaans paspoort op haar naam;
- Een verklaring van lidmaatschap van de CM;
- Bewijzen van inkomsten van de echtgenoot, meer bepaald de individuele rekening van 2024 en 2025 van Synergie Belgium NV.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening kan gehouden worden met alle bestaansmiddelen van het volledige gezin. Er wordt in de bestreden beslissing zelfs uitdrukkelijk gemotiveerd *“Deze bestaansmiddelen moeten (...) minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. (...) Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden. Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kunnen we vaststellen dat betrokkene in het bezit is van een geldige ziektekostenverzekering en dat de echtgenoot B.M. (...) (...) voorziet in de bestaansmiddelen. Hij fungeert bijgevolg als garant.”*

Waar zij met haar betoog dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening kan gehouden worden met alle bestaansmiddelen van het volledige gezin, ook met de bestaansmiddelen die door derden worden te beschikking gesteld, zou doelen op het feit dat ook rekening kan gehouden worden met de afwezigheid van woonkosten wat volgens haar een bestaansmiddel uitmaakt dat *ex aequo et bono* kan geschat worden op minimaal 1500 euro, wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat dit niet in rekening kan worden gebracht.

Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier geenszins dat de verzoekende partij bij haar verklaring tot inschrijving, of nadien, voor het nemen van de bestreden beslissing, stukken voegde – of zelfs maar een verklaring in die zin – waaruit blijkt dat zij inwoont met haar gezin bij familie en zij geen woonkosten – huur en nutsvoorzieningen – moeten dragen. Er blijkt aldus niet dat zij stukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij nochtans andere bestaansmiddelen heeft, dat zij en haar gezin inwonen bij familie, dat er geen bijdrage wordt gevraagd voor de totale woonkost, huur en nutsvoorzieningen, dat dit voordeel in nature een bestaansmiddel uitmaakt dat *ex aequo et bono* kan geschat worden op minimaal 1500 euro.

Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid met dit element – dat overigens een loutere bewering betreft nu geen stavingstukken hieromtrent worden gevoegd in onderhavige procedure – geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd bij het beoordelen of de beschikbare bestaansmiddelen voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelstel van het Rijk.

De verzoekende partij kan bijgevolg, nu zij zelf nagelaten heeft deze informatie aan te brengen bij de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, niet dienstig betogen dat de verwerende partij uitgaat van totaal foutieve parameters en van een onvolledig dossier.

Evenmin toont zij aldus aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen andere bewijzen werden geleverd van eventueel aanvullende inkomsten en bijgevolg enkel rekening kan worden gehouden met het bewezen inkomen van de garant en vastgesteld heeft dat deze niet voldoende zijn.

Gelet op de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, is het niet foutief, noch onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan, om te oordelen dat de echtgenoot fungeert als garant, dat de bestaansmiddelen van de echtgenoot aangetoond worden met een individuele rekening waarop het nettoloon voor de maanden december 2024 en januari en februari 2025 zichtbaar zijn, dat deze niet voldoende zijn om te kunnen voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel, dat de bestaansmiddelen van de garant ontoereikend zijn en er geen bewijzen werden geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten en dat bijgevolg enkel rekening kan worden gehouden met de bewezen inkomsten van de garant.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat de verwerende partij zich bij het voorbereiden van de bestreden beslissing diende te steunen op de gekende gegevens van het dossier, doch kan aldus niet dienstig betogen dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met al de bestaansmiddelen van haar en haar gezin gelet op de afwezigheid van woonkosten, nu dit gegeven zich niet in het dossier bevindt en de verwerende partij niet gekend was. Zij toont niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk te werk is gegaan.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich terdege dient te informeren om de bestaansmiddelen zo zorgvuldig mogelijk te kunnen begroten, dat de verwerende partij waar nodig bijkomende informatie kon vragen teneinde over alle nodige informatie te beschikken en dat minstens verwerende partij haar had kunnen inlichten over het begrip bestaansmiddelen, toont de verzoekende partij vooreerst niet aan op grond van welke bepaling de verwerende partij hiertoe gehouden zou zijn.

De Raad wijst er voorts op dat het de aanvrager van een verblijfsrecht toekomt alle elementen aan te brengen ter staving van het verblijfsrecht. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. In dit verband wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast bij de verzoekende partij rust.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de verwerende partij zich niet voldoende geïnformeerd weet of het overgelegde document niet duidelijk achtte. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het de verwerende partij toekwam waar nodig bijkomende informatie te vragen teneinde over alle nodige informatie te beschikken en haar op de hoogte te stellen van het gegeven dat bijkomende elementen dienden te worden meegedeeld op basis waarvan dan een correcte beoordeling van de bestaansmiddelen kon worden gemaakt, noch dat het de verwerende partij toekwam haar in te lichten over het begrip bestaansmiddelen of haar duidelijk te maken wat nodig was om een correcte begroting van de bestaansmiddelen te kunnen maken.

Waar zij betoogt dat de rechtsonderhorige op basis van de summiere wettelijke bepalingen ter zake geldend, niet kan uitmaken wat nodig was om een correcte begroting van de bestaansmiddelen te kunnen maken, beperkt zij zich overigens tot een algemeen betoog. De Raad herhaalt dat het de verzoekende partij toekwam

om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen en dat het haar toekomt erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen.

Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij, wanneer zij hierom gevraagd zou zijn geweest door de verwerende partij, in de mogelijkheid was om nuttige stukken betreffende haar persoonlijke situatie aan te brengen die erop zouden wijzen dat het gezin met de inkomsten waarover zij beschikking hebben in hun levensonderhoud kan voorzien. Dergelijke stukken worden ook niet bij het verzoekschrift gevoegd, zodat de verzoekende partij niet aantoonbaar welk belang zij heeft bij haar betoog.

De verzoekende partij toont voorts ook niet aan dat de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek van alle gekende aspecten van de zaak of dat met bepaalde gegevens die de verwerende partij bekend waren ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat vanwege een onzorgvuldige en onredelijke dossierbehandeling haar aanvraag onterecht werd afgewezen.

3.6. De verzoekende partij meent voorts dat de motivering van de bestreden beslissing *in casu* louter speculatief bleef, dat zij en haar gezin voldoende middelen van bestaan hebben om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel, dat men immers niet met zekerheid kan stellen, zelfs niet met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, dat het gezin ten laste zal komen van het OCMW, dat feit is dat zij en haar gezin geen beroep doen op het OCMW, dat het gezin erin slaagt om met de inkomsten waarover ze beschikken – inkomsten garant, groeipakket, bestaansmiddelen voorzien door derden – te voorzien in hun levensonderhoud, dat volgens de richtlijn 2003/86/EG de lidstaten het bewijs mogen vragen van stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat, dat volgens het Hof van Justitie dit niet gaat om bijzondere individueel bepaalde of occasionele bijstand maar om algemene, structurele sociale bijstand, dat in België een gezin met een inkomen van minstens 100% van het leefloontarief 'persoon met gezin ten laste' niet structureel ten laste valt van sociale bijstand in de zin van de Europese richtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie, dat het inderdaad gaat om bijstand die in de plaats komt van inkomsten om te voorzien in algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en niet om bijstand ter dekking van bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van bestaan of om inkomsten ondersteunende maatregelen, dat bij toekenning van het leefloon of maatschappelijke dienstverlening het OCMW rekening zal houden met de nadere bestaansmiddelen van haar en haar gezin en onder andere een waarde zal toekennen aan het voordeel van gratis woonkost, dat uit de vaste rechtspraak volgt dat de inkomenseis *in casu* richtlijnconform moet geïnterpreteerd worden. Zij betoogt dat de inkomsten van de garant stabiel en regelmatig zijn en de totale bestaansmiddelen van haar en haar gezin maandelijks meer dan het leefloon bedragen, zoals voorzien bij het OCMW, dat zij nog nooit beroep gedaan hebben op OCMW-steun.

In wezen tracht de verzoekende partij met haar betoog aan te tonen dat zij met de inkomsten van de garant, het groeipakket en de bestaansmiddelen door derden, de gratis woonkost, kunnen voorzien in hun levensonderhoud, dat dit conform het Unierecht is waar het bewijs van stabiele en regelmatige inkomsten moet voorliggen die volstaan om het gezin te onderhouden zonder beroep te moeten doen op structurele sociale bijstand, dat een gezin met een inkomen van minstens 100% van het leefloontarief 'persoon met gezin ten laste' niet structureel ten laste valt van sociale bijstand, dat bij toekenning van het leefloon of maatschappelijke dienstverlening het OCMW rekening zal houden met de nadere bestaansmiddelen van haar en haar gezin en onder andere een waarde zal toekennen aan het voordeel van gratis woonkost, dat de inkomsten van de garant stabiel en regelmatig zijn en de totale bestaansmiddelen van haar en haar gezin maandelijks meer dan het leefloon bedragen, zoals voorzien bij het OCMW. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat het groeipakket en de bestaansmiddelen van derden zouden kunnen worden meegenomen in de beoordeling, noch dat een waarde zou kunnen worden toegekend aan de gratis woonkost bij het beoordelen van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Echter wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de echtgenoot voorziet in de bestaansmiddelen, dat de echtgenoot fungeert als garant, dat de bestaansmiddelen van de echtgenoot aangetoond worden met een individuele rekening waarop het nettoloon voor de maanden december 2024 en januari en februari 2025 zichtbaar zijn, dat deze niet voldoende zijn om te kunnen voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel, dat de bestaansmiddelen van de garant ontoereikend zijn en er geen bewijs werden geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten, dat bijgevolg enkel rekening kan worden gehouden met de bewezen inkomsten van de garant. Het betoog dat ertoe strekt aan te tonen dat met bestaansmiddelen van derden, het groeipakket en de waarde die kan toegekend worden aan een gratis woonkost, rekening kan gehouden worden bij het beoordelen van de voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet nu ook het OCMW dit in rekening zal nemen bij het toekennen van een leefloon en waarbij zal blijken dat de totale bestaansmiddelen van haar en haar gezin maandelijks meer dan het leefloon bedragen, is dan ook niet dienstig. De verzoekende partij heeft voor het nemen van de

bestreden beslissing – overigens ook bij haar verzoekschrift – geen bewijzen aangebracht van bestaansmiddelen van derden, andere dan die van haar echtgenoot, van het groeipakket en/of van de gratis woonkost. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het beoordelen of de verzoekende partij en haar gezin over voldoende bestaansmiddelen kunnen beschikken.

Gelet op het feit dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op de voorgelegde stukken en enkel heeft gemotiveerd dat de 'bestaansmiddelen van de echtgenoot' niet voldoende blijken, dat geen bewijzen werden geleverd van eventuele andere (aanvullende) inkomsten, dat de 'bewezen inkomsten' niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk – en dus niet dat de verzoekende partij en haar gezin ten laste zullen vallen van dit stelsel, noch dat de inkomsten van het gezin niet voldoende zouden kunnen zijn – kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat de bestreden beslissing louter speculatief is.

Door louter te betogen dat zij en haar gezin voldoende middelen van bestaan hebben om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel, dat zij en de referentiepersoon (lees: garant) wel degelijk beschikken over voldoende maandelijkse inkomsten en bestaansmiddelen om de vaste en variabele uitgaven van hun huishouden te betalen, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing – die gebaseerd zijn op de door de verzoekende partij aangebrachte bewijsstukken – foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De Raad herhaalt nogmaals dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met elementen die haar niet ter kennis werden gebracht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat men niet met zekerheid kan stellen, zelfs niet met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, dat het gezin ten laste zal komen van het OCMW, dat feit is dat zij en haar gezin geen beroep doen op het OCMW en nog nooit beroep gedaan hebben op OCMW-steun, merkt de Raad evenwel op dat het loutere feit dat de verzoekende partij en haar familieleden zich tot op heden niet gericht hebben tot het sociale bijstandsstelsel op zich niet aantoont dat zij en haar gezin beschikken over inkomsten die, gelet op het aantal personen ten laste, tenminste gelijk is aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

De Raad wijst erop dat het beschikken over voldoende bestaansmiddelen, waarbij rekening kan gehouden worden met de persoonlijke situatie van de aanvrager, op actieve wijze dient te worden aangetoond en dit niet eenvoudig kan worden afgeleid uit het tot op heden geen beroep te hebben gedaan door het gezin (op structurele wijze) op de sociale bijstand. Uit het enkele feit dat de verzoekende partij en haar gezinsleden heden of in het verleden geen beroep hebben gedaan op OCMW-steun, volgt niet dat de verzoekende partij dient beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Niettegenstaande voormelde voorwaarde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen tot doel heeft te vermijden dat een burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, ontslaat het enkele gegeven dat een burger van de Unie geen steun geniet van de sociale bijstand hem er nog niet van aan te tonen dat hij effectief beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Aldus dient deze burger van de Unie het bestuur ook toe te laten na te gaan of voldaan is aan de voorwaarde vervat in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend en waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake het "*beschikken over voldoende bestaansmiddelen*" bij de aanvrager rust en niet kan afgeleid worden uit het loutere feit dat de verzoekende partij en haar gezin zich tot op heden (nog) niet hebben gericht tot de sociale bijstand.

3.7. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij zich niet heeft gesteund op een correcte feitenvinding, noch dat zij op onzorgvuldige en speculatieve wijze tot het besluit kwam. Evenmin toont zij aan dat het besluit onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. VERMANDER